

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 26-A DUPĂ RUSALII
*(Pilda bogatului
căruia i-a rodit țarina)*

SF. IER. GRIGORIE
TAUMATURGUL, EPISCOPUL
NEOCEZAREII, ȘI
GHENADIE, PATRIARHUL
CONSTANTINOPOLULUI;
SF. CUV. LAZĂR ZUGRAVUL

MILOSTENIA - COMOARĂ ÎN ȚARINA CERULUI

Cu ajutorul lui Dumnezeu am intrat în Postul Crăciunului, iar Biserica, prin pericopa evanghelică de astăzi (Luca cap 12, 16-21), ne îndeamnă să nu ne alipim sufletul de bunurile materiale pe care le avem, ci să ne strângem comoară netrecătoare și veșnică în ceruri, să ne îmbogățim în fapte bune și milostenii, să fim plini de iubire milostivă și dărnicie față de semenii noștri. Dincolo de cele absolut necesare vieții și traiului nostru, să ne mutăm cugetul inimii și toate grijile noastre de la cele materiale limitate și trecătoare spre dobândirea celor spirituale netrecătoare și veșnice. Să mutăm grija noastră de la cele pământești care de cele mai multe ori ne înrobesc și ne împresoară, spre cele cerești care ne aduc cu adevărat mântuirea și dobândirea vieții veșnice în împărăția lui Dumnezeu.

Sfânta Evanghelie ne prezintă tabloul unui om bogat căruia țarinile pe care le avea i-au rodit peste așteptări. Dobândise mai mult decât era necesar vieții sale. În loc să mulțumească lui Dumnezeu pentru rodul binecuvântat al pământului și să-și facă o socoteală corectă și dreaptă a averilor sale, așa încât din prisosul avuțiilor să dea și celor săraci și neajutorați, dimpotrivă, devine mai lacom, mai egoist, nemilostiv și zgârcit, iubitor de desfătări, păstrând totul pentru sine și alipindu-se cu toată ființa lui de bogăția ce-o dobândise. Se gândește să-și facă hambarele mai mari

și acolo să strângă doar pentru sine și pentru desfătarea plăcerilor lui toată avuția. Mai mult, crede că și sufletul său se hrănește și se desfătează cu lucrurile materiale pe care le are acum în exces. Vrea să-și trăiască viața sa după alte principii, după alt cod de viațuire izvorât din lăcomia, egoismul, nemilostivirea și atotsuficiența sa.

E un chip deformat, însingurat, închis în sine și nesimțitor la nevoile celor din jurul său. Are curaj să zică sufletului său: „Suflete, ai multe bunătăți, adunate pentru mulți ani. De acum odihnește-te, bea, mănâncă și te veselește.” O socoteală diavolească, care îl va înrobi și-l va prăbuși. Dumnezeu îi zice bogatului, numindu-l „Nebune !”: „În această noapte vor cere sufletul de la tine și cele ce ai adunat pentru sufletul și viața ta ale cui vor fi?”. Este sentința divină venită în urma unei socoteli diavolești.

Bogatul avea hambarele pline, dar avea un suflet gol și înrobitor, lipsit de

orice faptă milostivă. Nu a vrut să miluiască pe cei săraci, dându-le ceva din preaplina bogățiilor sale, nu a vrut să miluiască pe „lazarii” de aici de pe pământ și să-și adune comoară în cer. Și-a adunat totul doar pentru sine și nu s-a îmbogățit întru Dumnezeu. A preferat și a dorit desfătările egoiste, opulente și supraîndestularea aici, pe pământ, și așa a pierdut cerul și sufletul său pentru veșnicie. Nu hambarul în care ne strângem averea e fundamental pentru mântuire, ci transferul, mutarea măcar a unei părți de avere din hambarul meu în hambarul sărăciei și nevoii fratelui tău.

Numai așa averea ta va rodi, prin săracul pe care îl ajuți, în împărăția lui Dumnezeu și îți va deschide Țarina Cerului. Bogatul din Evanghelie nu greșea pentru că avea multe bogății, ci pentru că se alipea cu toată ființa sa de averea lui, pentru că era lacom și zgârcit, ne iubitor de semeni și nemilostiv. Nu-și deschidea inima la nevoile celor

săraci, lipsiți și neajutorați. Nu împlinea Cuvântul Domnului: „Fericiți cei milostivi că aceia se vor milui” și nici cuvântul Apostolului Pavel care zice: „Prisosința voastră să îplinească lipsa celor săraci”. Nu bogăția în sine ne pierde, ci cât de mult ne alipim de ea și ne înrobim acesteia. Avraam și Zaheu sunt două chipuri de oameni bogăți care s-au mântuit. Mulți sfinți care proveneau din familii înstărite și-au împărțit averea lor la săraci și au urmat lui Hristos.

Învățăm din Sfânta Evanghelie de astăzi să fim milostivi, darnici și buni, indiferent de starea noastră socială sau de bogăția pe care o avem. Cei bogăți să facă milostenie și așa să-și adune comoară în cer, iar cei săraci să aibă viață curată, să fie blânzi și lipsiți de invidie și răutate. Sărăcia lor să nu devină lene și nici scuză sau acoperire pentru patimi sau fărâdelegi, ci să ceară ajutorul lui Dumnezeu în necazul vieții lor.

Acum, la începutul Postului Crăciunului, Biserica ne cheamă la iubire

milostivă, să fim plini de bunătate și darnicie față de nevoile celor din jurul nostru, fie persoane în vârstă, bolnavi, copii orfani sau oameni însingurați pe care îi putem ajuta atât material, din bunurile pe care le avem, dar și spiritual, vizitându-i, spunându-le un cuvânt bun sau rugându-ne pentru ei.

Să nu uităm că Dumnezeu Tatăl Cel bogat în milostivire a trimis prin Întruparea Fiului Său în lume bogăția harului și iubirii Sale de oameni. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

SFÂNTUL CUVIOS ANTONIE DE LA IEZERUL VÂLCII

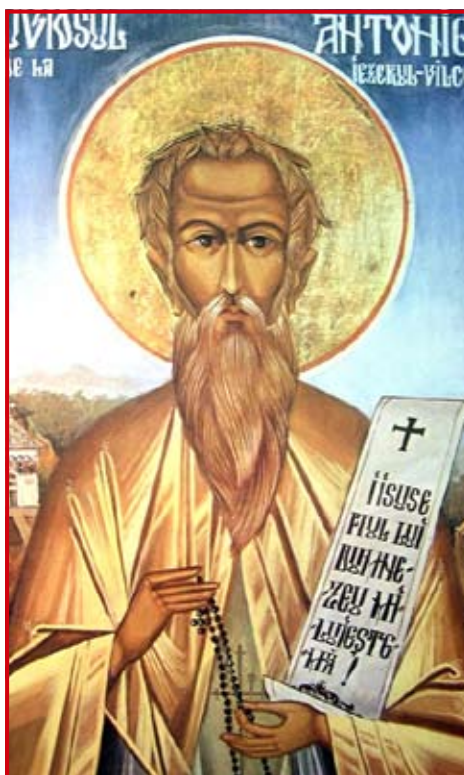

Cuviosul Antonie de la Iezerul Vâlcii este cel pe care Dumnezeu l-a rânduit să reinnoiască duhul cuvioșilor pustnici care dintru început au ales Iezerul ca loc sfânt de viață. El a trăit după pilda sihaștrilor de demult, deschizând drumul iubitorilor de liniște și rugăciune, cel care ne-a lăsat prin pilda vieții sale un adevărat model de trăire creștină în lume și, de asemenea, cale spre desăvârșire în viața monahală.

Cum reiese din Pomelnicul găsit de strănepotul său, Sfântul Antonie s-a născut în Ianina din ținutul Pindului, la anul 1628 - localitate ce se află azi pe teritoriul Greciei, provenind dintr-o familie de negustori aromâni binecredincioși, părinții săi numindu-se Iane și Stana. A venit la vârsta de 20 de ani în Oltenia, stabilindu-se în orașul Râmnicu Vâlcea, îndeletnicindu-se cu comerțul. Tânărul Antonie s-a căsătorit în orașul Râmnicu Vâlcea cu Despina și a avut cel puțin un fiu, cu numele de Mihail.

La vârsta de 64 de ani intră în mănăstirea Sărăcinești și se călugărește. Reface chiliile și biserica de la Sărăcinești, numărându-se printre ctitorii mănăstirii. După trei ani cere voie episcopului Ilarion să plece la muntele Athos. Episcopul nu-i dă voie să plece și-I spune că loc frumos și prielnic rugăciunii va găsi și la Schitul Iezer. Astfel Cuviosul Antonie se retrage acolo, refăcând biserica veche și o parte din chiliile care se găsesc și acum.

Într-o noapte, Sfântul a avut un vis în care i se spunea că trebuie să meargă mai sus și să mai construiască o chilie, în care să se retragă. Găsește o stâncă în care se pregătește să-și sape o peșteră. Înștiințându-l pentru aceasta pe episcop, a luat binecuvântare și timp de trei ani, singur, cu dalta și ciocanul, a săpat în

stâncă un paraclis, chilia și mai apoi mormântul la intrarea în peșteră, fără a avea alt sprijin decât numai pe Dumnezeu.

Aici începe Sfântul Antonie a duce nevoie mai presus de fire, căci, la vârsta bătrâneților aflându-se, se încinge cu brâu de fier, mânâncă numai la al nouălea ceas „pâine tocmită cu măsură”, iar pe pat nu doarme culcat, ci numai se reazemă. Și împletește rugăciunea cu munca grea a pământului.

După 25 de ani de aspră viață monahală în sihăstrie, Dumnezeu îi descoperă cu patruzeci de zile înainte timpul trecerii sale la cele veșnice. Sfântul Antonie și-a chemat ucenicul, pe ieromonahul Nicolae, și l-a înștiințat în taină despre apropiata sa plecare, povățuindu-l să-l îngroape în gropnița pe care singur și-o săpase în piatră. Și pentru că plănuiseră episcopul și egumenul schitului să-l îngroape în

mănăstire, Sfântul Antonie a lăsat ca testament să-i rămână trupul la peșteră: „De nu mă veți îngropa aicea, nici voi nu veți mai putea ședea aicea”. De acum Sfântul mai mânca doar o dată pe săptămână câte puțină pâine uscată, iar de la rugăciune și slujbe era nelipsit. Prin puterea lui Dumnezeu care îl întărea, a trăit ultimele zile doar puțin slăbind cu trupul, iar apoi, îmbolnăvinduse, s-a culcat pe o rogojină, adormind somnul cel de veci. A trecut dincolo într-o zi de luni, la al nouălea ceas, după ce a lăsat ucenicului său ultimele cuvinte de învățătură pentru mântuirea sufletului. Era a 23-a zi a lunii noiembrie din anul 1720.

În anul 1850, Sfântul Calinic de la Cernica, episcop la Râmnicu Vâlcea, a vrut să-i descopere sfintele moaște și să le aducă jos la mănăstire. A făcut o priveghere de toată noaptea și când a urcat la peșteră s-a pornit o furtună puternică, semn că sfântul nu dorea să fie dezgropat. Cunoscând sfântul ierarh că este semn dumnezeiesc, nu a mai încercat a dezgropa sfintele moaște, arătându-se încă o dată că Dumnezeu nu a trecut cu vederea rugăciunea și dorirea Sfântului Antonie de a rămâne cu trupul și după moarte acolo unde și-a săvârșit nevoița.

După 100 de ani, în anul 1950, sora Dumitra, care tot venea să aprindă candela și care se ruga acolo în peșteră, la mormânt, a săpat și a găsit cărămida pe care scria numele sfântului și osemintele sfântului pe care le-a dus jos, la mănăstire și le-a așezat într-o raclă în sfântul altar.

Cuviosul Antonie de la Iezer a fost canonizat în anul 1992. Astăzi mulțime de credincioși se roagă la moaștele sale ce se află în paraclisul de la Mănăstirea Iezer sau urcă la peșteră, unde în liniștea codrului se bucură de întâlnirea tainică cu cel care, urmând Mântuitorului, s-a făcut viu în veci. ❖

MAICA DOMNULUI, ROD AL VIETII CUCERNICE A SFINTILOR PĂRINȚI IOACHIM ȘI ANA, PRIN A CĂROR CREDINȚĂ SE VA ÎNFĂPTUI MÂNTUIREA A TOT NEAMULUI OMENESC

**Praznicul Intrării în biserică
a Maicii Domnului de pe 21 noiembrie
(numită în popor și Vovidenia)
sărbătorește ducerea cu evlavie,
în biserică Legii vechi - adică în templul
din Ierusalim - a Mariei, copila de trei ani
care avea să fie Maica Domnului nostru,
Iisus Hristos.**

Sfântul și Dreptul Ioachim, tatăl Născătoarei de Dumnezeu, era din seminția lui Iuda, urmaș pe linie paternă al regelui David. El a trăit în Nazaretul Galileii, având-o soție pe Sfânta Ana, din seminția lui Levi, din neamul lui Aaron, fiica lui Mathan preotul și a Mariei din seminția lui Iuda din Betleem. Sfinții și Dreptii dumnezeiești Părinți Ioachim și Ana, un cuplu sterp și în vârstă, au devenit în chip minunat părinții Maicii Domnului și strămoșii Domnului Hristos.

Atât de mult au plăcut amândoi înaintea lui Dumnezeu, încât i-a învrednicit pe ei ca să fie născătorii Fecioarei fără de prihană, pe care de înaintea a ales-o maică. Prin aceasta ne este cunoscută viața lor sfințită, bineplăcută lui Dumnezeu, pentru că li s-a dat lor fiica mai sfântă decât toți sfinții și decât heruvimii mai cinstită. Deoarece nu erau în acea vreme pe pământ alți oameni mai bine primiți în fața lui Dumnezeu decât aceștia doi, Ioachim și Ana, pentru viața lor cea curată.

În Sfânta Scriptură nu găsim nimic despre ei, dar tradiția creștină ne-a arătat numeroase întâmplări adevărate, în scrierile necanonice. Tradițiile sfinte ne învață faptul că ei erau drepti înaintea lui Dumnezeu, însă au fost încercați vreme îndelungată prin nerodire de prunci, pentru ca să se arate puterea Lui astfel. Au trăit fără copii timp de cincizeci de ani, necuprinși de deznădejde. Puterea harului dumnezeiesc s-a împlinit doar după ce amândoi s-au nevoit cu mult post și rugăciune.

La un praznic mare, s-a dus Ioachim la Ierusalim cu daruri. Arhiereul de atunci, Isahar, n-a vrut să i le primească, din cauza nerodirii lui. Asemenea a făcut și un evreu la praznicul acela, spre întristarea și adâncă mâhnirea lui. El nu s-a întors atunci la casa lui, ci s-a retras în pustie pentru a se ruga Lui Dumnezeu timp de patruzeci de zile, vărsând lacrimi multe.

De asemenea și Ana se ruga Lui Dumnezeu în casa ei. Rugăciunea ei s-a înălțat până la o asemenea înălțime, încât

a cutezat să-I ceară lui Dumnezeu o minune, făcând un legământ de a se dedica pe deplin, pe sine și pe copilul dăruit, Lui Dumnezeu. Atunci le-a ascultat Domnul rugăciunile lor, pentru că a trimis pe îngerul Său, ca să le binevestească nașterea minunată a Maicii Domnului. Și minunea a avut loc!

Dreptii ei părinți Ioachim și Ana și-au adus aminte de făgăduiala lor, aceea de a da în dar Lui Dumnezeu pe copila născută. Pentru a-și îndeplini promisiunea, au chemat toate rudeniile lor din Nazaret unde trăiau, rudeniile care erau de neam împărătesc și arhieresc. Aducând și cete de fecioare tinere, au pregătit mulțime de făclii și au împodobit pe Preacurata Fecioară Maria cu podoabă împărătească. Atunci, a fost însoțită până la treptele templului și încredințată preoților. Arhiereul vremii, Zaharia, a dus-o în Sfânta Sfințelor din templu, unde intra numai arhiereul singur o dată pe an. Deoarece chivotul Legii vechi

nu se mai afla acolo de la robia babilonică, s-a convenit să stea apoi Preacurata Maria, care avea să devină chivotul cel însuflețit al sfințeniei și care avea să poarte pe Însuși Dăătorul Legii.

A rămas Fecioara la templu atunci, ducând o viață sfântă. Erau la templu din Ierusalim trei rânduri de chilii, în care locuiau fecioare și văduve închinare Domnului, dar și slujitori ai templului. În acest loc de bună-cuviință, Sfânta Fecioară a deprins de la fecioarele mai în vârstă lucrul de mână, citirea Scripturii dar mai ales rugăciunea. Odată ce Preacurata creștea, cu atât sporea și harul ei, pentru că se ruga mult în Sfânta Sfințelor.

În fiecare zi ea se ruga de dimineață până în ceasul al treilea, apoi în ceasul al nouălea se trudea cu lucrul de mână, iar începând cu al nouălea ceas se ruga iarăși până târziu în noapte. În fiecare seară, Arhanghelul Gavriil i se arăta împreună cu alți îngeri și îi aducea hrană cerească, iar cea primită de la preoți, ea o dădea săracilor.

Prin dragostea ei nemărginită, mila sa infinită, revărsate cu ajutorul sfințelor sale icoane, Maica Domnului rămâne pentru noi toți izvor nesecat de minuni și model de jertfă deplină. Așa cum Fecioara s-a născut ca rodul rugăciunii părinților ei sfințiți, femeile pot aduce pe lume prunci spre bucuria proprie, sau să îi pregătească pentru Biserică. Ei trebuie, așadar, zămisliți cu rugăciune și educați prin modelul de viață evlavioasă trăită de părinți.

Prin urmare, cu inimă umilită să cântăm și noi: „Te mărim pe tine, Preasfântă Fecioară, îi cinstim pe Sfinții Tăi Părinți și slăvim preaminată nașterea Ta”. Amin! ❖

Florinela Ivașcă

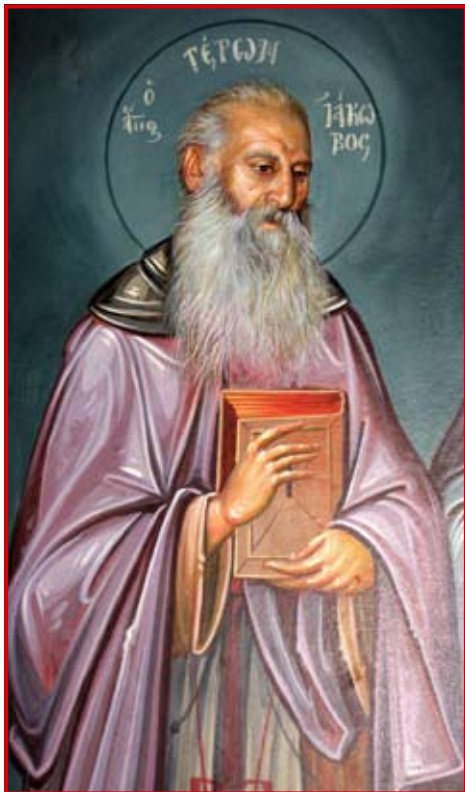
ORARUL CENTRULUI PAROHIAL PENTRU COPII ȘI TINERET

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Matematică – clasa a VIII-a	Prof. Germina Stuparu
Marti	13 ³⁰ -15 ⁰⁰	Limba română / matem. clasa a IV-a	Prof. Georgeta Rusescu
Joi	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Matematică – clasele VII-VIII	Ing. Paul Tomescu
Vineri	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română – clasele VII-VIII	Prof. Cristina Cioabă
Sâmbătă	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Limba română – clasa XII-a	Prof. Claudia Dragomir

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 17 - 24 NOIEMBRIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 17 noiembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 26-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 20 noiembrie	07 ³⁰ -09 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 21 noiembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Intrarea în biserică a Maicii Domnului
Vineri 22 noiembrie	07 ⁰⁰ -09 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 23 noiembrie	07 ⁰⁰ -09 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 24 noiembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 30-a după Rusalii (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor) Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNTUL CUVIOS IACOV TSALIKIS, STAREȚUL MĂNĂSTIRII CUVIOSULUI DAVID DIN EVIA

În Mănăstirea Sfântul David din Evia au trăit doi mari sfinți: Cuviosul David Bătrânul - prăznuit la 1 noiembrie - și Cuviosul Iacov Tsalikis – sărbătorit la data de 22 noiembrie. Primul a trăit în secolul al XVI-lea, iar al doilea între anii 1920 și 1991. Amândoi au fost, la vremea lor, stareții acestei mănăstiri. Amândoi au găsit la venirea lor sfântul lăcaș într-o stare avansată de degradare, drept pentru care, cu multă nevoie, au strâns bani și materiale și au refăcut, în vremuri vitrege, mănăstirea.

Cuviosul Iacov a trăit 40 de ani în Mănăstirea Sf. David din Evia. Părintele Iacov Tsalikis a fost un ieromonah contemporan, nevoitor ca și sfinții cuvioși din primele secole creștine, înzestrat cu multe virtuți și harisme dumnezeiești. Părintele Porfirie spunea despre părintele Iacov: „să știți că el este unul dintre cei mai mari înainte-văzători din perioada aceasta, numai că se ascunde cu grijă ca să nu fie slăvit”, iar Cuviosul Paisie Aghioritul afirma că deținea „harismele Sfântului Nectarie”.

S-a născut în data de 5 noiembrie 1920 în Libisi, Asia Mică, într-o familie săracă, dar credincioasă. Bunica sa, Despina, provenea dintr-o familie cu mulți călugări și preoți. Viața familiei a fost foarte grea. Mai ales că pe la anul 1922 are loc schimbul de populație dintre Grecia și Turcia, iar familia și

rudele sale sunt nevoite să plece în Grecia. Turcii însă au grijă să-i deposezează înainte de plecarea de bani și de toate lucrurile de valoare. Când familia ajunge în Grecia, viețuiesc în condiții extrem de vitrege în niște barăci, mai multe familii în aceeași încăpere. Numai credința puternică i-a ținut uniți și i-a ajutat să meargă mai departe. Ajung în cele din urmă în Farakla, Evia.

Micul Iacov învață pe de rost Sfânta Liturghie de la 6 ani. Părintele a arătat încă din fragedă pruncie înclinație către cele sfinte, dorea să imite ceea ce făceau preoții la sfintele slujbe, îngrijea bisericuțele din împrejurimi și se ruga fierbinte sfinților. Cunoscuții săi, văzând modul său de viețuire, îi spuneau „călugărul”. Darul vindecărilor l-a dobândit încă de mic. La 9 ani micul Iacov a devenit treptat scăparea locuitorilor simpli și săraci - mai mult a refugiaților, cărora le citea rugăciuni și exorcisme. Așadar, au început să-l cheme ori de câte ori se întâmpla ceva rău.

Maica Domnului și sfinții i-au apărut de multe ori în viață și l-au ajutat, l-au vindecat și l-au îndrumat. Viața lui a fost plină de încercări, dar și-a petrecut-o în curățenie, smerenie și rugăciune. Multe minuni l-au înconjurat încă din copilărie, iar cu vremea, pentru îndelunga sa răbdare, asceză, blândețe și rugăciune, a căpătat multă îndrăzneală la sfinții care de multe ori îi apăreau aieva și-i răspundeau rugăciunii lui pentru ajutorarea celor ce cereau de la Cuviosul Iacov dezlegarea necazurilor lor.

Între anii 1947 și 1949 și-a satisfăcut stagiul militar. Întors acasă, preia responsabilitățile familiale, deoarece părinții săi se mutaseră la Domnul. În anul 1951, după ce și-a căsătorit sora, intră în mănăstirea Cuviosului David din Evia, unde Sfântul însuși l-a întâmpinat. Mănăstirea se afla într-o stare deplorabilă și număra doar trei viețuitori. Aceștia și locuitorii din zonă au făcut tot ce le stătea în putință pentru a-l alunga, chiar l-au amenințat cu moartea, însă fără succes. Părintele Iacov era hotărât să rămână în mănăstire indiferent de ce i se va întâmpla, fiind încredințat în pronia divină.

În anul 1952, în luna noiembrie, este tuns în monahism. Luna următoare este hirotonit ieromonah. Postul aspru, multa muncă, slujba îndelungată și privegherea de fiecare zi l-au adus într-o stare de mare slăbiciune trupestă, dar nu-și

micșora nevoița sub nicio formă. Pe deasupra mai veneau și demonii care-l băteau cumplit, provocându-i și aceștia grele suferințe trupesti.

După anul 1970, sporirea duhovnicească a părintelui era direct proporțională cu suferințele sale. Simțea dureri nesfârșite, însă emanația duhovnicească era inepuizabilă. Devenise un înger în trup iar pe chipul său strălucea neconținut nespusa bucurie a învierii.

În anul 1975 devine stareț. Tot în același an Mântuitorul îl învrednicește să vadă și să atingă Sângele cel Preasfânt al Său, la Sfânta Proscomidie. Pentru chipul îmbunătățit al vieții sale, veneau la stareț oameni din toată Evia și din Atena, pentru a-l vedea, a-l asculta și a se mărturisi, cu toate că părintele Iacov era un om foarte simplu. Absolvisc numai ciclul primar.

Cu trecerea anilor, puterile sale fizice se diminuau din ce în ce mai mult, încât după anul 1987 putea să moară în orice moment. Suferea de multiple boli de inimă, tromboze și altele, dar marea sa iubire față de oameni nu-l lăsa să se gândească deloc la problemele sale personale, ci spovedea și povățuia neîncetat. În ultimul an al vieții sale, trupul său devenise o ruină, era numai piele și os. Numai fața lui a rămas curată, luminată, dând impresia că este imaterială. Bătrânul duhovnic răspânda în jurul său o pace dumnezeiască.

În data de 21 noiembrie 1991, de ziua prăznuirii intrării Maicii Domnului în biserică, după ce a spovedit un fiu duhovnicesc, părintele Iacov s-a mutat la locașurile cele cerești.

După adormirea sa, starețul a săvârșit multe minuni. Una dintre ele este aceasta: preotul responsabil al bisericii Sf. Ioan Rusul l-a văzut pe fericitul stareț în biserică. Starețul i-a cerut să-i aducă racla Cuviosului Ioan ca să se închine. I-au adus-o și s-a închinat cu veselie rostind rugăciuni cu cuvinte deosebit de frumoase, care înveseleau nespus pe cei din jur. La un moment dat, starețul a terminat și a spus: „Luați-l pe Cuviosul”. Atunci preotul și alții ce erau cu el s-au plecat să se închine și ei, iar apoi să ia racla. Dar, uimiți, au văzut că în raclă era starețul Iacov, iar nu cuviosul Ioan.

Sfântul Sinod al Patriarhiei Ecumenice, întrunit în noiembrie 2017 în ședință de lucru, a aprobat canonizarea Starețului Iacov Tsalikis, stabilind ca dată de pomenire ziua de 22 noiembrie. ❖